

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης → bambisrakis@cytanet.com.cy

ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η Αννούλα του Sydney

«**Μ**ην ανησυχείτε θα μείνετε κοντά μου. Ζω μόνος και το σπίτι μου είναι πολύ μεγάλο. Δεν έχω γυναίκα, ούτε παιδιά».

Αυτά ήταν τα λόγια Στέλιου Ραγή, όταν τον ρώτησε η Ισμήνη, από το κρεβάτι του νοσοκομείου, όπου είχε μεταφερθεί μετά το επεισόδιο με την λιποθυμίας της, στο λιμάνι.

Τα λόγια της έβγαιναν κάπως φοβισμένα, αλλά και με μεγάλη δόση απορίας: Που θα έμεναν αυτή και ο Μανώλης, αφού ο συγγενής που θα τους παραλάμβανε από το πλοίο, δεν υπήρχε πιά στην ζωή;

Τα λόγια του Στέλιου Ραγή καθυστέρησαν τόσο αυτήν και τον Άλκη.

Η Ισμήνη τότε πρόσθεσε:

Ευχαριστούμε κύριε Ραγή. Θα μείνουμε για λίγο, μέχρι να βρούμε μια δουλίτσα για να μπορέσουμε να ενοικιάσουμε σπίτι. Καλοσύνη σας. Ο Στέλιος Ραγής χαμογέλασε και στους δύο.

Μείνανε και οι τρεις αμίλητοι, μη ξέροντας τι να πούνε.

Τότε είναι που τους πλησίασε η νοσοκόμα και αποτεινόμενη στον Στέλιο Ραγή του είπε στα αγγλικά:

-Ο γιατρός είπε ότι η κυρία μπορεί να πάει σπίτι της.

Όταν η νοσοκόμα απομακρύνθηκε η Ισμήνη έδωσε το χέρι της στον Άλκη να την βοηθήσει να σηκωθεί. Πριν προλάβει να κινηθεί ο Άλκης έτρεξε, από την άλλη πλευρά, ο Στέλιος Ραγής να την βοηθήσει.

Ήταν μια κίνηση αυθόρμητη, αλλά που ξάφνιασε την Ισμήνη.

Του έδωσε δειλά το χέρι της.

Καθώς ήρθε το πρόσωπό τους πολύ κοντά, η Ισμήνη παρατήρησε μια παράξενη τρυφερότητα στην ματιά του. Της κρατούσε το χέρι και με το άλλο ακούμπησε πάνω στην πλάτη της να την βοηθήσει να σηκωθεί.

Η ματιά του ήταν τόσο ζεστή και ταυτόχρονα τρυφερή αλλά και φανερά έντονη που πρόδιδε κάποιο αίσθημα πέρα από εκείνο της τυπικής βοήθειας.

Η Ισμήνη ένιωσε μια παράξενη ταραχή. Εκείνα τα λίγα δευτερόλεπτα ήταν τα πιο έντονα που ένιωσε ποτέ στην ζωή της, καθώς αντίκρυζε το πρόσωπο ενός τόσο ωραίου άνδρα να την κοιτά με τρυφερότητα.

Ένιωσε μια ζεστασιά, μια σιγουριά. Όμως και εκείνης η ματιά δεν ήταν απλά τυπική. Τα μάτια της κοίταξαν τα δικά του, και αυθόρμητα του χαμογέλασε, λέγοντας όσο φιλάρεσκα μπορούσε:

-Ευχαριστώ κύριε Ραγή. Σας έβαλα σε μεγάλη ταλαιπωρία. Συγχωρείστε με για αυτό.

Εκείνος συνέχιζε να της χαμογελά τρυφερά και την ρώτησε αν ένιωσε καλά και αν μπορεί να περπατήσει μέχρι να βγουν έξω να πάρουν ταξί να τους πάρει πίσω στο λιμάνι να πάρει το αυτοκίνητό του, που το είχε αφήσει εκεί.

Ήταν ο πρώτος που μπήκε στο ασθενοφόρο, πριν τον Άλκη, που μετέφερε την μετέφερε στο νοσοκομείο.

-Είμαι καλά κύριε Ραγή, μην ανησυχείτε, είπε η Ισμήνη και έκανε τα πρώτα της βήματα, συνεχίζοντας να έχει τα μάτια της στα δικά του, που παρατηρούσε να την κοιτούν με περισσότερο ζεστασιά τώρα.

.....

Εκείνος που έμεινε να τους κοιτά με ένα βλέμμα αμήχανο ήταν ο Άλκης. Ούτε μπορούσε να φανταστεί ποτέ την Ισμήνη, να χαμογελά με τόσο ζεστασιά και τρυφερότητα σε ένα άνδρα.

Για τον Άλκη αυτό που αύξανε την απορία του, ήταν το γεγονός πως

αυτός ο άνδρας δεν ήταν κάποιος τυχαίος που απλώς της χαμογέλασε ευγενικά βοηθώντας την να σηκωθεί από το κρεβάτι.

Ο Άλκης στα 25 του χρόνια μπορούσε κάλλιστα να ξεχωρίσει ότι εκείνο το χαμόγελο του Στέλιου Ραγή και η αυθόρμητη βοήθεια του προς την Ισμήνη, ήταν κάτι πολύ περισσότερο από μια τυπική ευγενική κίνηση.

Ήταν καθαρό για τον Άλκη ότι ο Στέλιος Ραγής φλέρταρε με εκείνη την ματιά του την Ισμήνη.

Παράξενο για ένα τόσο ωραίο και πλούσιο άνδρα σε μια άγνωστη φτωχή μετανάστρια.

Όχι ότι υποτιμούσε την γλυκιά ομορφιά του προσώπου και το καλοδιατηρημένο σώμα της Ισμήνης. Παρέμεινε πάντα μια ελκυστική γυναίκα, παρά το γεγονός ότι ελάχιστη σημασία έδινε η ίδια στην εμφάνισή της.

Κάποτε στην Αθήνα η Κυριακούλα της είχε πει:

-Ισμήνη κορίτσι μου, φρόντισε λίγο τον εαυτό. Είσαι ακόμη νέα κοπέλα και όμορφη. Δεν ξέρεις η τύχη

καμιά φορά μπορεί να σταθεί στο δρόμο σου.

Η Ισμήνη της είχε απαντήσει τότε αδιάφορα:

-Κυριακούλα μου ξέχνα με. Η ζωή μου έχει τελειώσει από χρόνια. Αυτό που με ενδιαφέρει να είστε εσύ και ο Άλκης καλά και να ζω δίπλα σας ήρεμα και ευτυχισμένη.

-Δεν συμφωνώ, είπε τότε η Κυριακούλα και άλλαξε κουβέντα.

Αυτό έγινε πριν ένα χρόνο περίπου. Ο Άλκης ήταν μαζί τους αφού η κουβέντα έγινε στο τραπέζι ένα βράδυ.

Πάντα η Ισμήνη ήταν σεμνή, σοβαρή και ποτέ δεν έκανε κουβέντα για οτιδήποτε αφορούσε την ίδια και μια πιθανή γνωριμία.

Έγιναν κατά καιρούς μερικά προξενιά με πολύ μεγαλύτερους της άνδρες, που μπορούσαν να την κρατήσουν νοικοκυρά σπίτι και να μη ξενοδουλεύει, αλλά τα απόρριπτε.

-Δεν είμαι εγώ για παντρείς και άλλαζε κουβέντα.

Έτσι την έβλεπε ο Άλκης σαν μια μεγάλη αδελφή που δεν ήθελε να φτιάξει την ζωή της.

.....

Τώρα ξαφνικά και για πρώτη φορά ύστερα από τόσα χρόνια ψυχρής αδιαφορίας για τον εαυτό της, έβλεπε ο Άλκης μια διαφορετική Ισμήνη. Έμοιαζε να είναι μια άλλη γυναίκα.

Δεν ήταν η Ισμήνη που γνώριζε καθώς μεγάλωνε στο σπίτι με την γιαγιά του την Κυριακούλα.

Έβλεπε με μεγάλη έκπληξη μια μεγάλη μεταλλαγή, που το ξάφνιαζε και δεν μπορούσε να την ερμηνεύσει.

Μπροστά του έβλεπε μια όμορφη, κάποιας ηλικίας γυναίκα, να χαμογελά φιλάρεσκα σε ένα λίγο μεγαλύτερο της αλλά ωραίο άνδρα, που η ματιά του έδειχνε πολύ ενδιαφέρον.

Ήταν αμοιβαίο. Οι ματιές τους δεν τυπικές. Κάνανε φλερτ με τα μάτια. Έμεινε έτσι όρθιος να τους κοιτά και να χαμογελά αμήχανα.

Όταν σηκώθηκε από το κρεβάτι η Ισμήνη και έκανε τα πρώτα της βήματα, ο Στέλιος Ραγής την έπιασε τρυφερά από τον ώμο και αποτεινόμενος στην Άλκη του είπε:

Πάμε έξω να βρούμε ταξί;

Ο Άλκης τους κοίταξε και τους δύο και απάντησε με ένα χαζό χαμόγελο:

-Ναι πάμε.

(Η συνέχεια την επόμενη Τετάρτη)